

КАЛЕЙДОСКОП ПОДІЙ

СТ. 3

КАЛЕЙДОСКОП ПОДІЙ

СТ. 5

НАШІ

СТ. 6-7

СТОРІНКАМИ МУЗЕЮ

СТ. 8

МИСТЕЦЬКІ ОБРІЇ

СТ. 10

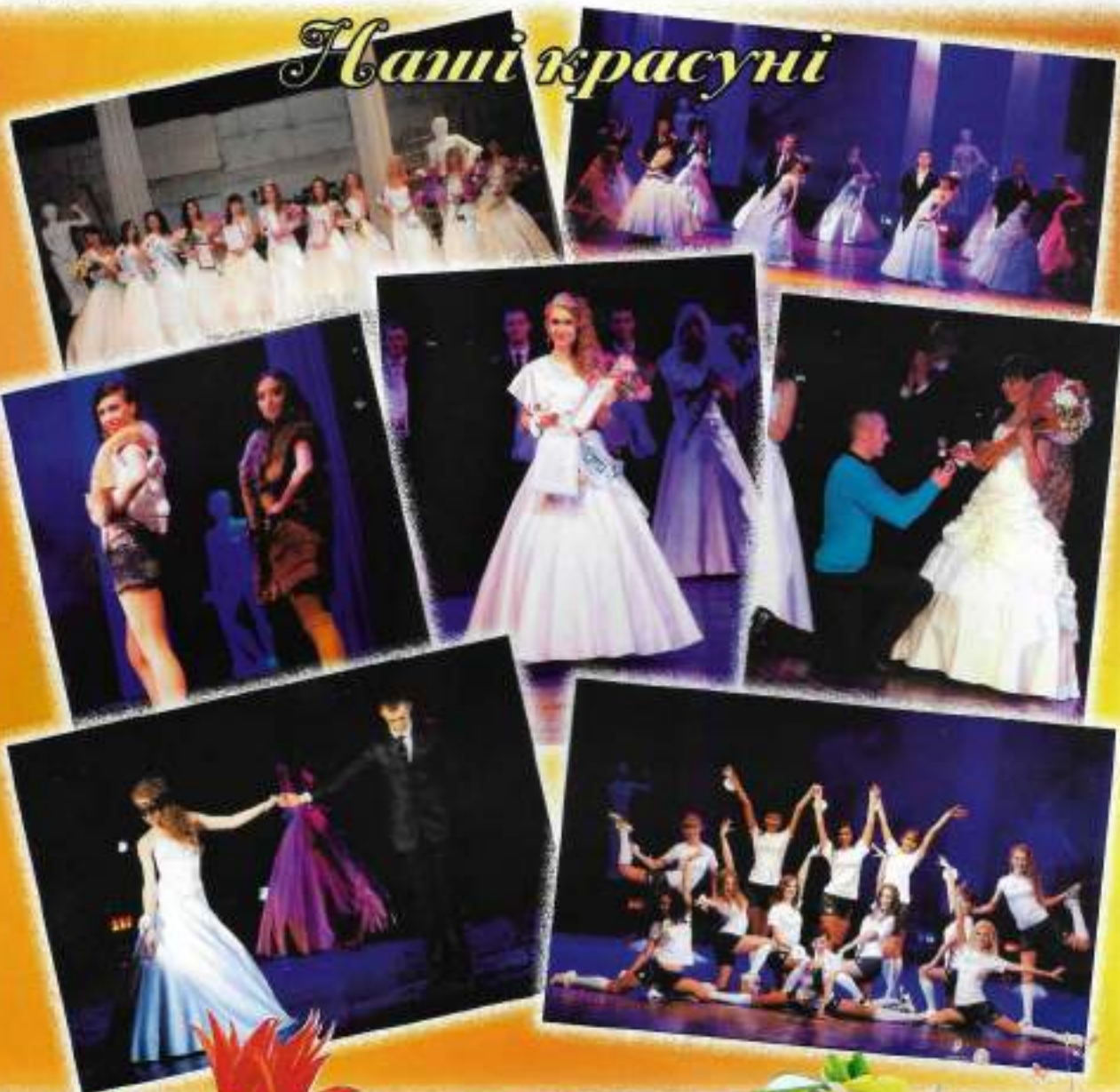
Дотики сонце сяє, поки вода тече
Надія є.
Лиша біда минає, просто повір у це
Надія є.

Тобі вже нічого не треба
Бо ти вже нічого не встиг
Здається, що всі проти тебе
А, може, то ти проти них.

Дотики сонце сяє, поки вода тече
Надія є.
Лиша біда минає, просто повір у це
Надія є.

Не можеш позбутися болю
НЕ ЗНАЄШІ, ЧИ ПРИЙДЕ ВЕСНА
Ти можеш не вірити долі,
Але в тебе вірить вона!

Наші красуні

Олена Пелелюк - «Міс ЗНУ 2013»

Прима Дарина
Пам'ятаю, колись на Андрія ми збиралися у Олени вдома й готували смачні українські страви. Особисто я і кухня - речі несумісні, але наша героїня довела мені зворотнє. Навчила мене замішувати тісто й ліпити вареники.

Олена зізналась нам, що раніше нелєгкого бажання брати участь у конкурсі «Міс Університет» не було, але побачивши на першому курсі, як дефілюють підмостками філармонії конкурсантки, точно вирішила, що наступного року повинна стати однією з учасниць.

Однорічниці зізналися, що на першому курсі, вважали її дивакуватою й трохи зверхньою. Через декілька місяців зрозуміли, що вона відверта людина, та ще й гіперактивна. Уже після першої сесії Олена стала їм справжнім другом. Відтоді вони часто збираються у неї вдома, влаштовують гучні вечірки або ж сумлінно готуються до пар.

Дриг Наталія

На нашій першій парі ми сіли за одну парту й безупинно розмовляли. Вона здалася мені дуже комунікабельною й веселою. Тоді ми отримали безліч зауважень, але з тих пір стали справжніми подругами.

Українці соромляться, а іноземці закохуються

Калинова, солов'їна, рідна – і це ще далеко не всі епітети, якими можна змалювати українську мову. Можливо, для когось вона не зовсім зрозуміла та зручна, але абсолютно точно, що жоден не залишиться до неї байдужим.

21 лютого Україна святкує День рідної мови. Тієї, якою почули коліскову, якою промовили своє перше слово. Звичайно, хочеться вірити, що це – саме УКРАЇНСЬКА. Але...

Цього дня Чернівецька бібліотека імені М. Коцюбинського гостинно відчинила двері для всіх охочих поспілкуватися на тему сприйняття рідної мови українцями.

Зустріч виявилася надзвичайно продуктивною. Яскравим свідченням того стала палка дискусія в аудиторії. На жаль, висновки були невтішні: більшість жителів нашої країни для повсякденного вжитку обирають не українську мову.

Щодо цього редакція «Універ.сіті» вирішила поспілкуватися зі Світланою Олексівною Жилою (широю українкою, доктором педагогічних наук, професором, завідувачем кафедри української мови і літератури).

Ця жінка вражає своєю любов'ю до української літератури. Вона вміє «залюбити» («термін» Світлани Олексівни) у слово і студентів, тому на питання чим викликана байдужість молоді до української мови з неприхованим смутком в очах відповідає:

«Я не помітила, відколи українська перестала бути модною. Загалом, хто виставляє цю моду? Невже може осиротити рідне?»

Світлана Олексівна зазначає, що всі мають пам'ятати: слово несе велике духовне навантаження. Тож люди повинні бути обережними, коли так сміливо відхрещуються від генетичного спадку. Лінгвістологи стверджують: коли мова матері і дитини

однакова, то нащадок є більш захищеним. Отже, слово є своєрідною «пуговиною» між поколіннями.

Вибір не передбачав варіантів.

Вивчати мову із першоджерел – титанічна праця, а вміння передати вогники цікавості до неї – Божий дар. Ним володів учитель Світлани Олексівни Пономаренко Петро Іванович, якому вона згодом присвятила свою монографію.

Усі учні Петра Івановича й до сьогодні не цураються української, хоч багатьох доля розкидала по далеким кутках. Він умів знайти ключики до всіх маленьких сердець. Не можна не згадати і про мого наукового керівника – Нілу Йосипівну Волошину, яка сприяла розкриттю наукового потенціалу.

Велику роль у виборі професії відіграла мати Світлани Олексівни. Вона, попри відсутність спеціальної освіти, була справжнім експертом в галузі української драматургії.

«Мама читала усе. Для неї був не важливий рід, жанр літератури чи національна приналежність письменника. Я захоплювалася її умінням аналізувати текст».

Тому із самого дитинства відчувала, що в українській мові вся я. Коли постало питання про вибір фаху-інших варіантів не було.

Українці, читайте Шевченка!

На щастя, сьогодні на прилавках українських книгарень є чимало видань. Але чи завжди кількість відпові-дає якості?

Українська література така різнопланова, що будь-хто зможе віднайти щось саме для себе. Та якби моє поради попросив іноземець, я б, не вагаючись, запропонувала придбати історичні романи. Адже вони вражають світ своєю самобутністю. Зізнаюсь, моя улюблениця – Марія Маріос, її творчий доробок чітко передає український менталітет. А українці нехай читають Шевченка. Повірте, він ще недостатньо нами пізнаний!

Не просто зацікавить, а причарує

Світлана Олексівна – надзвичайно світла і позитивна людина. Її усмішка не раз піднімала настрій. Студенти залюбки слухають її лекції, адже стільки цікавих фактів про українських письменників спробуй віднайти. Та головна «зброя» цього викладача – мова. Віртуозне володіння словом та імпровізація у творенні нових справді вражає, тому й не дивно, що на запитання, чи відмовляли коли-небудь у спілкуванні, почувши з її вуст українську, вона відповіла:

«Навпаки, закохувались! На мою радість, мені завжди дякували за насолоду чути українське слово. Воно має не лише красу, а й магічну силу. Вона зачаровує, хоч як не пручайся».

Отже, шановні українці, не олімпійтеся власній долі, не соромтеся свого коріння!

Наталія Іващенко

Всеукраїнська студентська рада обрала нового Голову!

На базі Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка, 13 квітня, під час проведення засідання Конференції Всеукраїнської студентської ради відбулися вибори Голови ВСР.

У голосуванні брали участь делегати з усіх регіонів України, які представляли органи студентського самоврядування вищих навчальних закладів. Наш університет не став винятком. Інтереси студентів не лише ЧНПУ імені Т.Г.Шевченка, а і всієї області представляла студентка філологічного факультету, голова Чернівецької обласної колегії ВСР Анастасія Прохоренко. З її слів стало відомо: «Вибори проходилися шляхом таємного голосування і були здійснені згідно з Положенням ВСР та демократичних цінностей. Ніяких порушень не було зафіксовано. Зі значним відривом (87%) переміг

Олександр Тур». У заключній частині Конференції Перший заступник Міністра освіти і науки України Є.М.Суліма відзначив подяками роботи членів Президії ВСР.

Нагадаємо, що згідно з Положенням Всеукраїнської студентської ради, найвищим органом управління Ради є Конференція, яка збирається не менше ніж один раз на рік, обирає Голову Ради, заслуховує звіт та дає оцінку діяльності Голови та керівних органів Ради.

Чернівецький національний педагогічний університет імені Т.Г.Шевченка вітає нового Голову та готовий до плідної співпраці!

А ви знали, що на філологічному факультеті, упродовж останніх років з'явилась нова традиція? Напевно всі подумали, що це якісь банальні літературні вечори, а от і ні! Це міжфакультетні диспути.

«ALTER EGO» - так звучить тема диспуту, який став продовженням літературної дискусії «Добро повинно бути з кулаками?». Подія для студентів була довгоочікуваною і, без сумніву, залишиться незабутньою. Вечір відкрила вітальним словом організатор дійства - доцент кафедри української мови та літератури - Олена Кривуляк.

Тема диспуту й актуальні проблеми та запитання не могли не привернути уваги студентства, яке найчастіше має такий життєвий досвід, що будь-хто може позаздрити! Тому спудей завжди ма-

ють що сказати, можуть поділитися своїми враженнями з іншими, або ж дати пораду.

У невимушеній творчій атмосфері учасники дискутували, виголошували промови, щось пропонували. Студенти наводили приклади з особистого життя, які викликали нові ідеї про роль другого Я. Після кожного виступу була можливість обговорити прослухане та поставити запитання авторіві доповіді.

Апогеєм вечору став незвичайний соціальний ролик: «Життя - не чернетка», знайдений і прокоментований Хоменко Іриною. Простота і мудрість, багатогранність сюжету змусила замислитися про важливі моменти свого

життя. Мета полягала у тому, щоб продемонструвати різні моделі поведінки людини у соціумі. Як же страшно було впізнавати там себе! Цей фільм змусив задуматися і, можливо, переосмислити своє призначення на землі.

Як завжди, особливо жваву дискусію викликала творчість юної поетеси Анастасії Шевченко, студентки IV курсу філологічного факультету, у доробку якої уже не один десяток віршів. Анастасія запропонувала новий жанр поезії під назвою: «ВІРШІ НЕ ВІРШІ».

Окрім того, особливий гість - Ігор Корж, справжній фокусник, додав до не зовсім звичайного вечора ще й трошки магії.

Висловлюємо величезну подяку організатору диспуту, учасникам та гостям.

Марина ГРЯДКО

Шевченківські зустрічі

Традиційно на початку березня університет святкує шевченківські дні. Не є винятком і **факультет початкового навчання**. Так, 4 березня до нас завітав знаний науковець, письменник, шевченкознавець, доктор філологічних наук, професор, заступник директора Інституту літератури імені Т.Г. Шевченка, Гальченко Сергій Анастасович.

Зустріч відбувалася у стінах великої читальної зали університету зі студентами першого курсу. Компанію шановному гостю склав Дмитро Йосипович Іванов - член Національної спілки письменників України, лауреат Шевченківської премії; Буденний Василь

Йосипович - поет, лауреат низки літературних премій, доцент кафедри мов і методик викладання у початковій школі та Бобир Олександр Васильович - професор, декан факультету.

Розмова видалася цікавою, емоційно насиченою, з гумором.

Присутні почули багато маловідомих фактів з життя Кобзаря, погортали нові видання, презентовані Сергієм Анастасовичем.

Наприкінці зустрічі слово мав Дмитро Йосипович Іванов, який вручив почесну грамоту факультету початкового навчання за високий професіоналізм та вагомий внесок в освітньо-мистецьку скарбницю України від Українського фонду культури за підписом Бориса Олійника.

Роман СИЛКО

«За півкроку до перемоги»

«Буревісник» у півфіналі! Наша команда вперше у своїй історії пройшла так далеко в турнірній сітці чемпіонату України з волейболу серед чоловічих команд майстрів суперліги.

Останній матч чвертьфіналу видався феєричним, напруженим і видовищним. Наші хлопці перемогли своїх візаві з Сум тільки у «Золотому сеті» - 15:12. Переповерхнений зал ЧНПУ були у шаленому захваті: наші волейболісти втілили в життя те, що зовсім недавно можна було б вважати мрією.

Зрозуміло, що такий успіх не випадковий. За будь-яким високим досягненням стоїть наполеглива праця. Ми вдячні гравцям і тренерському штабу за можливість на власні очі побачити у наших стінах матчі такого рівня!

Бажаємо нашій команді не зупинятися на досягнутому, а глядачів просимо підтримати «Буревісник». Залишилося лише півкроку...

Тож ні пуху, хлопці!

Діма МЕЛЬНИЧЕНКО

Вітаємо кращі кафедри університету!

I місце – кафедра історії та археології України (в.о. зав.кафедрою – доц. О.Я. Разно)

II місце – кафедра професійної освіти та безпеки життєдіяльності (зав. кафедрою – проф. О.М. Торубара)

III місце – кафедра педагогіки, психології і методики викладання фізичного виховання (зав. кафедрою – доц. М.М. Огієнко)

ЧНПУ відзначив найкращих студентів року

Актор року –
ГУЗВА КАТЕРИНА

Відкриття року –
КОВАЛЕНКО МАРІЯ

Відмінник навчання –
ТРЕНКОВСЬКА
ОЛЕКСАНДРА

Громадський діяч –
КОСЕНКО
ДМИТРО

Кращий студент науковця –
ХАРЧЕНКО ОКСАНА

Людина обраної професії –
КОРЖ ІГОР

У міжнародному календарі здавна прописався один специфічний і популярний у всьому світі святковий день – День сміху або ж День жартів і розіграшів.

Зі сміхом та жартами 1 квітня в Чернігівському обласному академічному українському музично-драматичному театрі імені Т.Г.Шевченка відбулося нагородження переможців щорічного конкурсу «Студент року».

Цьогоріч найкращих студентів вишу нагороджували минулорічні призери, адже кожен зі студентів подолав нелегкий шлях до перемоги.

Та в цей день визначали фаворитів не лише серед студентів. Компетентне журі визначило найкращі кафедри університету. Першість отримала кафедра історії та археології України Інституту історії, етнології та правознавства імені О.М. Лазаревського.

На честь переможців було підготовлено яскраву концертно-розважальну програму. Шквал оплесків викликали виступ військового оркестру Військово-музичного центру Сухопутних військ ЗС України та танцювального колективу «Слов'яни».

Радю публіка зустріла гостей з Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя, які подарували чудові виступи.

Влучними жартами та шаленим позитивом привітала наших переможців чернігівська команда КВК «7*Я».

Вітаємо переможців! Зичимо їм нових звершень та успіхів!

Людина обраної професії –
ЛЕЩУК ДЕНИС

Спортсмен року –
ДАХНО
ОЛЕКСАНДР

Талант року –
КАЛЕТА
ОЛЕКСАНДРА

Творча особистість –
УЛЮШЕВА
АНАСТАСІЯ

Творча особистість –
ЧОБОТАР АНАСТАСІЯ

Спортсмен року –
ОЛЕКСАНДР АЛІЄВ

Знайомтеся, хіміко-біологічний

Якщо в дитинстві ви цікавились експериментами, завжди мріяли про вибухи на уроках хімії; якщо вас турбує те, чому трава зелена, а асфальт – сірий, куди зникають панди, тоді це Ваш факультет. Визимку хіміко-біологічному факультету виповнилося 30 років, хоч його історія набагато довша.

Відомо, що хіміко-біологічний факультет один з найдавніших у нашому університеті. Тому що він був створений ще на початку минулого століття у Чернігівському учительському інституті.

Першим деканом був випускник Варшавського університету Є.Т. Горський.

Серед перших викладачів були такі відомі люди, як-от: випускник Петроградського лісового інституту, вчений-лісознавець Дмитро Іванович Товстолю, Борис Васильович Фурсенко – перший директор Чернігівського бактеріологічного інституту, вчений ботаник – Сергій Олімпіанов Іллічевський.

Через деякий час факультет був змушений припинити свою діяльність. А вже з 1982 р. і докині він успішно функціонує, готуючи спеціалістів з біології, хімії та екології.

Факультет – це живий організм, який можна пізнати тільки зі слів його представників, тож знайомтеся, кандидат біологічних наук, доцент, завідувач кафедри біології, декан факультету –
ТРЕТЯК ОЛЕКСАНДР ПЕТРОВИЧ

Чи правда, що Ваші студенти особливі, тобто ті, що дійсно захоплюються природничими науками?

– Справа у тому, що природничі науки належать до тих, які генетично важче детермінувати. Тобто зі здібностями до таких наук народжуються, а не набувають їх. Тому таких людей значно менше, ніж, наприклад, з гуманітарним складом розуму.

Які перспективи роботи факультету у науковій діяльності?

– Рівень підготовки студентів достатньо високий, про що свідчить велика кількість перемог на Всеукраїнських олімпіадах із хімії. Наші випускники (як мінімум 3-4 з одного випуску) здобувають високий науковий ступінь. Багато викладачів колишніх студентів нашого факультету. У нас також проводять дослідження міжнародного значення. Чим не перспективи? Розвиватися факультет може лише за наявності студентів. Тому ми сьогодні прикладаємо чимало зусиль з профорієнтаційної роботи.

Як Ви заохочуєте студентів до навчання?

– Програма передбачає виконання наукових робіт, що так чи інакше спрямовують студентів у цікаву їм галузь.

Яку книгу Ви порадили б молоді для саморозвитку?

– Одна книга нічого не змінить, тому потрібна система. А будь-яка

книга повинна бути співзвучна людині. Адже вона може бути написана такою мовою, що хтось, знайшовши перші вісім незнайомих слів, згорить її назавжди. Це ніби фільм з поганим перекладом.

КАРПЕНКО ЮРІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ – кандидат біологічних наук, доцент, завідувач кафедри екології та охорони природи. Зацікавлених екологією як наукою мало. Як Ви вважаєте, чому?

– Не всі можуть збагнути таємничий світ довкілля. До того ж скорочення годин цих дисциплін та відсутність експериментів не сприяють зацікавленню.

Що спонукало Вас зайнятися екологією?

– У нас з Олександром Лукашем були дуже гарні вчителі біології і хімії, які прищепили нам любов до ширини природи. Нам було цікаво пізнавати природу самотужки, спостерігати над певними явищами, робити свої маленькі експерименти й відкриття.

Чи є у Вас час для хобі?

– Вони, хоч і опосередковано, але торкаються моєї професії. Дуже люблю подорожувати, ходити у гори. Тобто так чи інакше я все одно повертаюсь до природи.

Яке Ваше кредо. Можливо, воно пов'язане з Вашою спеціальністю?

– Слова М. І. Вавілова: «Життя коротке – треба поспішати».

КУРАТОВА ТАМАРА СЕРАПІОНІВНА – доцент, кандидат хімічних наук, присутня при заснуванні факультету

Чому Вас зацікавила саме природничо-наукова галузь?

– Студенти з хіміко-технологічного факультету Дніпропетровського

інституту прийшли до нас, учнів, і запропонували допомогу для експериментів. Вони тиждень займалися з нами у своїх лабораторіях (1952 рік). Нам так це сподобалося, що з класу вийшло 5 хіміків.

Чи дозволяє робота мати якісь захоплення?

Для душі – дача. Там я вирощую квіти, їх у мене близько ста видів.

Якою була Ваша перша пара? Можливо були якісь курйози?

Першу лекцію я прочитала, коли навчалася у аспірантурі. Це була лекція з фізколоїдної хімії, яку я викладаю сьогодні. До цього заняття готувалася, мабуть, місяці, написавши величезний конспект. І все, що написала, хотіла втиснути бідним студентам на одній парі. Зрозуміло, щоб встигнути все, я розповідала скоромовкою. Студенти не тільки нічого не записали, а й нічого не зрозуміли, і дивилися на мене переляканими очима.

Викладацька діяльність вимагає великої кількості енергії. Звідки Ви її черпаете?

Улітку я набираюся позитиву у своїх квітах. Основне джерело – спілкування з природою, з родиною. А ще – книги. Моя домашня бібліотека налічує більше 1000 примірників. Читаю класику. Я дуже захоплююся життям тварин і можу порадити книги цієї тематики всім, адже зараз є навіть цілих таких видань.

ЛУКАШ ОЛЕКСАНДР ВАСИЛЬОВИЧ

– доктор біологічних наук,
професор кафедри
екології та охорони природи

У своїх студентах Ви бачите продовження власних наукових звершень?

Так, звичайно, я бачу велику зацікавленість до науки у своїх студентів, і тих, хто уже закінчив навчання. Приємно, що багато моїх студентів уже захистили кандидатські дисертації, а деякі (Олександр Рак) працюють у Національному ботанічному саду.

Чи траплялися курйозні випадки під час роботи?

Студентам завжди подобаються пригоди, тому з кожною групою завжди трапляється щось незвичайне. Цього так багато, що виокремити щось дуже важко.

Яку книгу, на Вашу думку, необхідно прочитати кожній людині?

Усім би не завадило читати Псалтир. На жаль, ця книга зараз викликає неправильні асоціації. Хоч має бути настільною книгою, вона може дати відповіді на всі запитання і допомогти вирішити усі проблеми.

**ЯКОВЕНКО БОРИС
ВОЛОДИМИРОВИЧ**

– доктор біологічних наук,
професор кафедри хімії

Як зацікавити молодь такими складними науками як біологія, хімія та екологія?

Мені здається, що немає цікавіших наук, ніж природничі і, у першу чергу, хімія. Інтерес до неї, як правило, закладається вчителем ще в школі і саме цей інтерес приводить до нас абітурієнтів. На інтерес до науки у студентів впливає сама особистість викладача.

Чи дозволяє Ваша робота мати захоплення «на стороні» (хобі)?

Якби ви запитали мене про це ще чотири роки тому, я відповів би, що протягом усього трудового життя моїм хобі була робота, бо саме моя улюблена справа заповнювала більшу частину мого часу. А сьогодні у мене з'явилося довгоочікуване «хобі» – онучка Анастасія. Їй зараз 3 роки, але найулюбленішою її книгою є «Зоологія» за 7-й клас. Вона вже навіть знає будову клітини і людського організму.

Чи є у Вас життєве кредо, якого Ви дотримуетесь протягом всього життя?

Я ніколи не замислювався над цим питанням, але все своє життя, напевно підсвідомо, я намагався бути чесним і корисним людям. Це і є моїм життєвим гаслом.

Своїми враженнями про рідний факультет із задоволенням діляться і студенти.

Ярослава Кожаківа, 42 гр.

Мій факультет втілює в собі взаємодію, красу та розум, тому що, навчаючись тут можна дізнатися багато невідомого, того, про що навіть ніколи не замислювався. Жодна з наших пар не минає марно.

Краснопольська Любов, 42 гр.

Наш факультет з поміж інших відрізняється не лише наявністю білих халатів у студентів, а й неймовірними викладачами, що створюють найкращу атмосферу для отримання знань! Я обрала навчання на цьому факультеті через те, що саме тут можна дізнатися про навколишній світ. І ще через те, що наш факультет легко відрізняється з-поміж інших, тому що тільки у нас аудиторії нагадують музей природничих наук.

Лисиця Сніжана, 42 гр.

Цей факультет я обрала, тому що в мене мама вчитель біології та хімії. У моїй пам'яті назавжди залишилася пара органічної хімії, коли Демченко показував нам досліди з глицерином.

Ячна Марина, 22 гр.

Я з дитинства хотіла бути вчителем, а усвідомлення, яким саме, прийшло трошки пізніше.

І я не пошкодувала про свій вибір, оскільки у нас панує особлива атмосфера. Наш факультет найменший з усіх, і саме в цьому його особливість. Студенти та викладачі – одна команда. Тут багато талановитих та неординарних людей, з якими добре та легко працювати й навчатися.

Харченко Оксана, 32 гр.

Коли я у 6 років провела свій перший експеримент, зрозуміла, що моє покликання – досліджувати навколишній світ. Тому зараз найбільше мені подобаються пари аналітичної хімії, на яких ми проводили дуже цікаві досліди.

Їх мало, але вони творчі й неординарні. Як бачите, життя на хіміко-біологічному виусі, адже перспективи і потенціал його студентів і викладачів надзвичайно великий. Тому бажаємо всім представникам факультету успіхів у науковій праці й творчій діяльності.

**Наталія ІВАЩЕНКО,
Яна МАРТИНЕНКО**

Життєве кредо:
Моя честь – моє життя

Тамара Коробова (у дівочі Прокіпович) за офіційними документами народилася 28 грудня 1912 року у м. Мінську в родині ревізора залізничного транспорту й домогосподарки. Та, насправді, як розповіли нам рідні, дата її народження інша – 10 лютого 1913 року. Дівчині не подобалося число 13, і вона доклала неабияких зусиль, щоб його позбавитися.

Події і світової війни змусило родину шукати більш спокійне місце для життя. Тому в 1917 році родина приїхала до Чернігова, на батьківщину батька.

Після закінчення семирічної трудової школи Тамара стала студенткою агро-біологічного відділу Чернігівського інституту соціального виховання. На останньому курсі інституту юна дівчина зустріла своє кохання, вийшла заміж і, щойно склавши випускні іспити, виїхала до Москви за місцем служби свого чоловіка. Наступного 1933 року у подружжя народився син Олександр.

Тамара не з тих жінок, які були домогосподарками. Тим паче, Москва – місто великих можливостей.

У 1937 році вона влаштувалася на роботу секретарем в НК охорони здоров'я СРСР. А наступного року стала аспіранткою Медичного інституту.

З початком війни Т.Б. Коробова була евакуйована у Кіровську область, де працювала в середній школі учителем природознавства. Після повернення з евакуації була поновлена в аспірантурі і в червні 1944 року захистила дисертацію на тему: «Регенерація органу після інверсії його полярності». Пізніше їй було присвоєно звання доцента. Читала лекції з загальної біології, курс зоології з паразитологією, курс генетики.

За її участі виходять з друку «Практикум по общей биологии» (1956); «Общая биология. Учебник для медицинских вузов. 1956»; численні наукові статті.

ЖІНКА, НАУКОВЕЦЬ, ПЕДАГОГ

До 100-річчя з дня народження першої завідувачки кафедри педагогіки і методики початкового навчання ЧНПУ імені Т. Г. Шевченка, кандидата біологічних наук, доцента

КОРОБОВОЇ ТАМАРИ БОРИСІВНИ

(28 грудня 1912 р. – 22 травня 1984 р.)

Усі 30 років у Москві Тамара Борисівна постійно згадувала любий серцю Чернігів. Єдиний син подорослішав і створив власну сім'ю, перший її чоловік загинув під час фінської війни, другого вона втратила в 1948 році (раптова смерть). То ж у 1960 році вона прийняла рішення повернутися на батьківщину. Чернігівський педінститут привітно зустрів колишню випускницю.

У 1960 році пані Тамара працювала старшим викладачем кафедри анатомії і фізіології людини. А коли тут було відкрито факультет підготовки вчителів початкових класів, то першою завідувачкою кафедри стала саме вона. Згодом була переведена на посаду доцента кафедри анатомії і фізіології людини.

Тамара Борисівна обиралася депутатом Чернігівської міської ради. Мала численні відзнаки за плідну працю.

У віці 71 року Тамара Борисівна пішла на заслужений відпочинок. А через рік її не стало.

Для всіх, хто її знав, вона залишилася взірцем жіночності, витонченості, шляхетності, мужності і професіоналізму.

Про неї згадують:

Доц. кафедри педагогіки і методики початкового навчання Людмила Степівна Ульяницька: Пригадую наше чудове подвір'я, на яке можна було потрапити через чорний хід старого корпусу. Там колись був фонтан, над яким схилилася плачуча верба.

На центральних клумбах квітнули пахучі троянди. Медом пахли алісум і флокси, фіалки, тюльпани, нарциси... У обідню перерву працівники інституту відпочивали біля фонтану, милуючись цією красою.

Це заслуга Тамари Борисівни. Адже вона, маючи фах біолога, разом з викладачем природознавства Іваном Степановичем Рябком стали ініціаторами створення цієї краси. Вона була неабияким естетом!..

У роду у Тамари Борисівни були поляки. Мабуть, тому в її характері було те, що зазвичай називають «польський гонор», що у перекладі з російської – зарозумілість, але в польській мові воно тлумачиться як честь. Яскравою рисою її характеру було почуття власної гідності і честі.

А ще я схилилася перед мужністю цієї жінки, коли в неї трапилася особиста трагедія. Її син, працюючи геологом у Сибіру, рятував людей, які тонули, і загинув. Навіть тіла його не вдалося знайти. Немоżliво уявити горе матері, що не може поховати тіло єдиного сина. Вона мужньо витримала це випробування долі.

Ст. викладач кафедри біологічних основ фізичного виховання Людмила Миколаївна Фокіна: Тамара була захопана в класичну музику. Оболювала Чайковського, Шопена, Бетховена. В останній путь її проводжали під мелодію Моцарта. Лунала сумна музика Моцартовського «Реквієму»...

Заступник директора бібліотеки, Людмила Григорівна Ушак: Пам'ятаю Тамару Коробову ще зі студентської лави. Завжди спокійна, виявлена, шляхетна, з почуттям власної гідності.

Викладач кафедри педагогіки і психології Алла Василівна Рудник: Це була жінка надзвичайної краси. Сині очі, елегантна зачіска, тепла посмішка. Завжди адекватна зі смаком. Пригадується зворушлива дружба Тамари Борисівни і Всеволода Степановича Кролевця, колишнього декана фізико-математичного факультету. Дружили вони ще зі студентських років. При зустрічі дивились одне на одного з неодмінною збентеженою юнацькою посмішкою. Це було високе інтелектуальне спілкування.

Олена ЯЩЕНКО

Вибирай, кого кохати

Весна... Пора закоханості, навіть у повітрі відчутно запах романтики. Отож, не прогав свій шанс – вибери, кого кохати.

Викладач

Ти ще зовсім юна а він – викладач. Коли ти його бачиш – німієш, у тебе паморочиться в голові... Наївні однолітки тебе не цікавлять. Ти мрієш, що прийде нарешті той день, коли «твій» красень нарешті побачить у тобі не лише студентку, а й прекрасну дівчину.

Насправді ти закохана не у викладача, а в свій ідеал: уявний образ. Але найгірше те, що ти перенесла свої почуття на чоловіка, який зовсім не твого віку. Це говорить про те, що тобі або важко знаходити спільну мову з однолітками, або ж не вистачає батьківської уваги.

Твої перспективи

Майже ніяких. Будеш і далі страждати, робити записи у щоденник і ловити його погляди, доки не закінчиш університет. З часом закохаєшся в когось іншого. А зараз, окрім тебе, некомфортно почуватиметься і твій обранець, коли дізнається про таємну пристрасть своєї студентки, адже він старший, тому має керувати ситуацією і шукати з неї вихід.

Бувають випадки, коли така симпатія взаємна, тому тим паче варто відмовитися від таких стосунків. Причин можна навести безліч. По-перше, таку інформацію не вдасться приховати, а за законом, викладач не може мати ніяких стосунків зі студентами, окрім професійних. По-друге, вам обом буде ніяково під час занять, коли він боятиметься викликати тебе, а ти, від хвилювання, забуватимеш навіть літери алфавіту...

Як бути?

Зрозумій, що у вас немає майбутнього... Швидше за все, твоє кохання залишиться без відповіді, адже, як правило, викладач бачить у тобі лише студентку, а не об'єкт своїх бажань.

Мінус рік, два, три...

Ти досить смілива. Знаєш, у цьому немає нічого поганого. Щоб зберегти стосунки, слід пам'ятати, що спілкування з друзями для нього – це святе. Як не прикро це усвідомлювати, але зі своїм товаришем твій коханий може бути відвертим, ніж з тобою. Пам'ятай, що навіть найідеальніші стосунки не захищені від сварок та непорозумінь, але це, можливо, й добре, коли часом виникають суперечки, адже не сваряться лише ті люди, які байдужі одне одному.

Отож, уперед закохуймося!

Марина СЕРДЮК

ОХОРОНЯЙМО ПРАЦЮ

ганізації праці, щодня у світі в середньому близько 5000 чоловік вмирають в результаті нещасних випадків та захворювань на виробництві. Тому метою Дня охорони праці було привертати увагу світової громадськості до масштабів проблеми, виявити наскільки створення та просування культури охорони праці може сприяти зниженню смертності на робочих місцях.

Щорічно у понад 100 країнах світу відзначають День охорони праці. Наш університет не виняток. З нагоди свята за активне сприяння підвищенню рівня безпеки та поліпшення умов праці, вияв ініціативи, плідну роботу в наукових напрямках нагороджуються **Юрків Юрій Йосипович**, головний лікар санаторію профілакторію «Юність»; **Марченко Лариса Валентинівна**, завідувач навчальної лабораторії кафедри хімії; **Сірий Олександр Олександрович**, завідувач навчальної лабораторії кафедри технологічної освіти та інформатики.

Бажаємо творчої наснаги!

Дарина ПРИМАК

День охорони праці вперше був організований американськими та канадськими робітниками у 1989 р. Уже згодом через 7 років Міжнародна організація праці (МОП) на Міжнародній конферен-

ції вільних профспілок визнала 28 квітня Днем охорони праці. Уперше його офіційно відзначили аж у 2003 році, з того часу він і набув популярності.

За оцінками Міжнародної ор-

Індикатор філологічної обізнаності

А Ви читали Оксану Забужко?
Якщо ні, то ви:

- по-перше – точно не філолог;
- по-друге – ви багато втратили.

Гарантую – творчість цієї авторки не залишить вас у спокої з моменту знайомства з нею. Авторський стиль Оксани Забужко настільки самобутній і оригінальний, що її твори легко впізнати із тисяч різноманітних текстів. Грані її таланту нескінченні – вона поет, письменниця, літературознавець, публіцист. В Україні Забужко з 1996 року (з часу першої публікації роману «Польові дослідження з українського сексу») залишається найпопулярнішим україномовним автором – загальний наклад проданих її книжок станом на 1 січня 2003 становить понад 65 тис. примірників! Крім того вона є авторкою численних культурологічних статей, і все у вітчизняній та зарубіжній періодиці.

Ерудиція цієї людини просто вражає – Оксана знає декілька мов, цитує зарубіжних філософів та митців мовою оригіналу, дуже енергійна та безмежно цікава у спілкуванні. У цьому ми переконалися 14 березня у концертному залі кінотеатру «Перемога», де відбулася зустріч із Забужко з нагоди виходу її нової книги «З мапи книг і людей». Авторка жваво відповідала на запитання, що летіли записками з глядацького залу на сцену:

Звідки черпаєте натхнення?

– Тут все просто: тебе або пре, або не пре. Коли вдаєш, змушуєш себе, – то все видно.

Що для вас означає інтелігентність?

– Це, перш за все, виrozumілість, притомність. Як особлива характеристика – сприйнятливості до чужих слів, адекватна реакція.

Чи багато часу Ви витратили на написання «Польових досліджень з українського сексу»?

– По-перше, мушу попередити тих, хто не читав книгу і збирається прочитати, як сказав один мій знайомий, кілька разів перечитавши її: «І где она там секс нашла?». Це, здається, краща рецензія, яку я чула! Дійсно, про інтимні стосунки там майже нічого не має. Ця книга – спостереження над життям, людьми, світом.

Насправді, 3 роки. Текст багато разів переписувався. Спочатку це був роман на 200 сторінок. Ніяк не складалося з образом головної героїні. Врешті, текст переписала заново за 3 місяці, від першої особи.

Ніщо так легко не дається. Якісно за день виходить максимум одна сторінка.

Кого варто читати з сучасних українських авторів?

– Мені особисто подобається С. Жадан, але Т. Прохасько – улюблений письменник серед українських. Неперпляче чекаю виходу новинки.

Що нам сьогодні потрібно, так це видання, яке б інформувало про нові книги. На кшталт таких, які є на заході в кожній книгарні.

Який епітет Ви б використали на позначення XXI століття?

– Століття ще тільки почалося, зарано говорити. Усе ще попереду. Маю сказати, що ми мусимо бути готові до випробувань, змін.

Ми ще зараз доживаємо життя ХХ ст. Ще не вичистили свої авіа-вістайні, не склали екзамену для переходу на новий рівень. Тому рано говорити про нове століття. Поки що.

За чим шкодуєте найбільше? Як людина і письменник?

– Одного разу, на запитання «що таке любов» я написала есе «Що змушує тебе посміхатись, коли ти сумний». І там цитувала один свій вірш:

«... мало, Боже, жила...

Мало, Боже, любила.

Як ти мені простиш?»

За всім недолюбленим, недодаваним. Адже багатим є той, хто віддає. Тільки бідний все під себе тягне, бо йому все мало. А багатий – завжди щедрий, тому йому все повертається.

Так от, шкодую, що заощаджувала на собі, недовідавала любові. За недопитим вином життя.

Ось така вона – розумна, харизматична і талановита письменниця, та безпосередня й іронічна дівчиночка водночас. Щиро радимо прочитати усі твори пані Оксани. Зокрема,

• Польові дослідження з українського сексу (1996)

• Казка про калинову сопілку (2000)

• Сестро, сестро (повісті й оповідання, 2003)

• Музей покинутих секретів (2009)

Крім естетичного задоволення, ви набудете колосального досвіду національної історії та свідомості, особливостей української ментальності й культури. Шануймося, громадо – читаймо українське!

Людмила СМОЛІЙ,
Тетяна КРИЖЕВА

Ні, до Чернігова не завітали Анджеліна Джолі та Квентін Тарантіно з черговою прем'єрою геніального фільму. А прекрасна половина людства очікувала у драматичному театрі зовсім не на Джуда Лоу й Бреда Пітта. До цього грандіозного та феєричного шоу підготовка тривала близько двох місяців. Заінтриговані?

Вони на цьому собаку з'їли

«Над ними має бути абсолютний контроль», – заповіли нас одна з організаторів Олена Пенкіна. Бо саме це є головною умовою роботи з хлопцями.

Ця творча дівчина вже не перший рік проводить конкурси краси, тому поділилася з нами деякими таємними матеріалами.

За її словами, на репетиціях з хлопцями важче, ніж з дівчатами, бо вони є менш гнучкими й артистичними. Але під час конкурсу – жодних проблем. Хлопці в захваті від make-up, зачіски та вбрання, натомість дівчата завжди вередують.

Усе по-чесному!

Напередодні Дня закоханих чернігівське юнацтво вишукувалося на, можливо, перше дефіле в їхньому житті. Красунчики з різних вишів прийняли участь у відборі конкурсу «Mister University 2013».

У порівнянні з минулорічним кастингом, шукання пригод цьогоріч виявилось небагато. На очі прискіпливого журі потрапило тридцять два вродливих, мускулистих, розумних Аполлони. Вони будь-що намагались розтопити серця суддів, щоб опинитись на конкурсі краси.

Організаторам важко було визначитися. Хлопці причарували їх легендами про себе і незабутнім дефіле. Там не було місця грайливим посмішкам та флірту, лише мужність та розум. Але тільки дванадцять парубків стали на крок ближче до омріяної перемоги.

Під мікроскопом

У нас була неймовірна змога познайомитися з юнаками до конкурсу. Як тільки хлопці з'явилися на горизонті, ми дістали невидимі окуляри та почали ретельно розглядати кожного з голови до п'ят. Наші прискіпливі жіночі очі просто-таки не знали на чому зупинитися. Усі дванадцять учасників (один блондин, а всі інші палкі брюнети) милували наш погляд. А коли на тебе дивляться дванадцять пар сяючих очей, то зовсім втрачаєш голову! Тут є очі на будь-який смак: від темно-синіх, наче море, у яких потопаш, до яскраво-смагрових, у яких розквітаєш.

Поспілкувавшись з деякими хлопцями, ми дізналися про їх життя під

І «ОСКАР» ОТРИМУЄ...

час підготовки до конкурсу «Mister University 2013». І якщо на жіночих конкурсах краси часто бувають казуси з битим склом у капцях або зламаними підборами, то на цьому конкурсі про це не може й бути мови! Учасники розповідають, що під час репетицій відсутні будь-які інтриги та суперечки, та й атмосфера максимально позитивна.

«Хлопці дуже дружні. Ніхто навіть і не думає про те, хто може виграти. Немає жодних конфліктів. Ми прийшли гарно провести час, отримати море емоцій, що ми й робимо», – ділиться з нами Олександр Буренко, один із учасників. Парубки з легкістю поєднують навчання та тренування, оскільки основна частина репетицій проходить увечері. Вони, звичайно, втомлюються, але кажуть, що воно дійсно того варте.

Принци у кедах

Озброївшись камерою, блиском для губ та посмішками, ми попрямували до танцювальної студії «Like One» на одне з тренувань хлопців. Наші шановні джентльмени не відзначалися пунктуальністю й запізнилися на півгодини. Але як тільки ми побачили цих високих, усміхнених, широкоплечих красенів, ми готові були пробачити їм будь-що.

Тиждень для хлопців видався напруженим: фотосесії та тренування. Але незважаючи на це, усі були у надзвичайно гарному гуморі. Уся репетиція проходила в режимі non-stop: драйвова музика, жарти та ні хвилини на перепочинок. Катерина Харченко – режисер-постановник одного з виходів хлопців та вчитель школи танцю «Like One», пильно спостерігала за кожною деталлю та змушувала відпрацьовувати елементи знову і знову. Олена Пенкіна контролювала весь процес та вправляла хлопцям мізки за неслухняність та порушення дисципліни. Спочатку навіть дивуєшся:

ну як ця дівчина справляється з такими енергійними та непосидючими хлопцями? Та цей чудовий пані все під силу.

Енергетика та індивідуальність кожного з хлопців просто дивує! Неможливо не звернути уваги хоча б на одного з них. Навіть у звичайних кедах та спортивному одязі вони змусили нас ніяковіти. А що ж буде, коли вони вдягнуть смокінги?

Я не здамся без бою!

І свято нарешті відбулося. Воно відгриміло у першу неділю квітня. Організатори підготували незабутні виходи учасників та розважальну програму. У залі драмтеатру був шквал емоцій. Дівчата скандували, як футбольні болівальники на стадіоні.

Усі члени журі були жіночої статі. І це не дивно. Їм було важко визначитись. З перших хвилин перебування юнаків на сцені діючі серця почали битися частіше. Конкурсанти вражали як могли: привабливими посмішками, феєричними виходами, акробатичними трюками та легким фліртом.

Жоден хлопець не залишився без неймовірних вражень, гарних подарунків, сертифікатів та певного титулу. «Оскар» отримав студент Чернігівського юридичного коледжу державної пенітенціарної служби України – Панчук Олексій.

Успіх та удача не полишили жодного з представників ЧНПУ цього року. Почесне звання віце-містера 2013 отримав студент магістратури факультету фізичного виховання – Буренко Олександр. Цей молодий парубок не тільки мужній, толерантний та надзвичайний красунчик, але ще й дуже розумний. Йому легко даються як виснажливі тренування і вправи, так і вивчення іноземних мов.

Ангеліна МАЧУЛЬСЬКА
Тетяна РОГАЧУК

Хіпстери: молодіжний мікс з вінтажю та артхаусу

Видання Чернівецького національного педагогічного університету імені Т.Г. Шевченка, студентського профкому та профкому викладачів

Виходить щоквартально

Реєстраційне свідоцтво серія ЧГ №487-136 Р

Редакційна колегія:
Коновальчук Марина Олександрівна
Улюшева Анастасія
Мартиненко Яна
Ольховик Марина Іванівна
Іващенко Наталія
Примаць Дарина

Адреса редакції:
ім. 405-А,
вул. Гетьмана Полуботка, 53
м. Чернівці, 14013
тел./факс (0462) 677414
e-mail: Univer-city-chdpu@mail.ru

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати матеріали. За достовірність матеріалів та рекламних оголошень відповідають автори

Оригінал-макет виготовлено на базі редакції.
Макетування та дизайн:
Сергій Шемедюк

Підписано до друку 18.04.2013
Формат 60х84/8. Ум. друк. арк. 1,5.
Зам. 0022. Тираж 450 прим.

Віддруковано ТОВ
«Видавництво «Десна Поліграф»
14027, м. Чернівці,
вул. Станіславського, 40
Тел.: (0462)972661, 972664

(від англ. to hip – «бути в темі»).

Термін досить давній, з'явився у США, приблизно у 40х роках. Сформувався серед тогочасної молоді у колах фанатів джазової музики. Переважно «бойс енд гьолс» 16 – 25 років. Сьогодні ж термін «хіпстер» досить глибокий і розширений. Це не просто молоді, яка читає розумні книжки і дивиться артхаус, повірте, це значно більше.

Хіпстерів ще називають «інді-кідами» – зараз це дуже модна й актуальна субкультура. Побудована вона на 3 китах: зовнішній вигляд, переважно вінтажний або стріт-стайл; артхаусне кіно, література, музика та обов'язково певне хобі.

Стереотипний зовнішній вигляд хіпстера – вінтаж. Бабусин светр, «майка-алкоголичка», шарф-хамут, безліч аксесуарів, підкати джінси скінні, величезна сумка або рюкзаки, кепка – тракер. На ногах у інді-кіди можуть бути вдягнені класичні «конверси», лофери, кросівки «вір максі», ба навіть туфлі на високих підборах, якщо розмова йде про дівчат. Окуляри у стилі Боба Ділана або ж «Рей бани», але другі вже до нудоти заповзовані.

Але ж це я вам описала стереотипний, наголошую, вигляд хіпстера. Насправді ж усе дуже індивідуально. У цьому й полягає величезний плюс цієї субкультури. Тут не має рамок, у якій «краса» треба вписуватися. Якщо, наприклад, готі або емо, носять одяг лише чорного, білого, та рожевого кольорів, то хіпстер може використовувати абсолютно всю гаму. Якщо рокери зобов'язані ходити у грубих чоботях «доктор мартіні», бо це їх стиль, які особисто я називаю «всюдиходами», то інді-кіди в цьому плані можуть розгулятися. Якщо ви

хіпстер, можете взяти все, абсолютно все, що можна назвати взуттям, резинові чоботи, старі поношені кимось чуні, кросівки, лофери, сандалі, туфлі, навіть тік «доктори мартіні», головне, щоб все було зі смаком.

Знову ж таки, стереотипно вважається, що хіпстери слухають лише інді-рок, читають лише сучасну літературу і захоплюються тільки арт-хаусним кіно. Усе і тут дуже індивідуально, кожен має свій смак і кожен для себе вирішує чим йому займатися. Просто саме хіпстери звернули увагу на арт-хаус, сучасних авторів й усіма забутий інді-рок. Вони зробили це мейнстрімом (англ. mainstream – головне течія – переважний напрям у будь-якій сфері). Сучасна література «на ура» поєднується з класикою, арт-хаусне кіно з

фільмами Гая Річі та Спілберга. Хіпстерська субкультура ні в якому разі не змушує дотримуватися певних канонів, у цьому перевага її над іншими субкультурами.

І нарешті «must have» хіпстерської субкультури – це хобі: фотографія або письменництво. Пишуть молоді люди переважно

в журнали та свої блоги. До речі, блог – це ще один «must have». У хобі ліміту нема, хочеш конструювати літачки – конструй, вишивати хрестиком – вишивай, набивати тату – набивай. Повна свобода творчої самореалізації.

Чомусь у нашій країні до хіпстерів відносяться негативно й осуджують. Обвинувачують у бездумстві, у деградації. Особисто я сприймаю це обурено, оскільки це ЄДИНА субкультура, яка пропагує читання книжок, просвітництво у театрах і галереях, і робить це модним. Не «sex, drugs and rock&roll», а література і кінематограф, а отже, творчість. Тому нам неаргументована критика збоку попереднього покоління не зрозуміла.

Дарина ПРИМАК